

Húsvét—Jézus feltámadása

A kereszténység számára az egész világon ez a legfontosabb vallási ünnep! Karácsonykor egy kisded született, akit Isten fiának tekintünk. Mit is ér azonban ez a hitünk, ha így lenne, egy emberi házaspár gyermekét imádnánk. Semmit sem érne hitünk, és bolondok lennénk, ha így lenne, egy emberi házaspár gyermekét imádjuk!

Azonban Jézus a zsidó húsvétkor először meghalt értünk a kereszten, majd három nap múlva feltámadt halottaiból, és megjelent rengeteg embernek, akik a saját szemükkel látták őt! Beteljesítette az összes zsidó próféta jövődőlését eljövételéről. Isten emberré lett, és elpusztította értünk a halált!

Halleluja!

Áprilisi imaszándékunk:

Add, hogy ne akarjalak kihagyni semmiből Uram, és soha ne mondjam: ehhez nincs köződ az életemben. Minden kétséges helyzetben Benned, Veled akarok maradni. Vezess békességre mindannyiunkat!

Álarcok mögé bújva...

Egyszer egy kislány elindult az élet rögös útján a felnőttek világába.

Alig várta már hogy megérkezzen a számára csodálatosnak vélt ismeretlenbe.

Az út kezdetén az édesapja talán tudatlanul időközönként álarcok mögé bújtatta.

Egyik nap amikor a közelben lévő folyóparton játszott megbotlott a földből kiálló korhadt fába, és elesett. Az esés során nagyon lehorzsolta a lábát, és sírva fakadt. Miután a földről felkelt az édesapjához ment egy - két szeretetteljes szót remélve. Az édesapja letörölte a könnyeit, és azzal vigasztalta, hogy ilyen nagy gyerekek már nem sírnak, és a lányára adta az érzéseit megtagadó álarcot.

Ezután amikor a kislánynak fájdalmai voltak az élet útján, emlékezett az édesapja egykor mondott szavára és magába fojtotta a fájdalmait.

Néhány év múlva már olyan munkákat kellett végeznie, amely meghaladta az erejét, és úgy döntött feladja, mert már nem bírja csinálni. Erre az édesapja azt mondta olyan erős vagy mint apád, meg tudod csinálni, nem adhatod fel!

Ezzel ráadta lányára azt az álarcot, amely megakadályozta abban, hogy felvállalja a gyengeségeit.

Gyermek korában sokszor kellett nehéz munkákat végeznie, de tudta, hogy erősnek kell lennie, mert eszébe jutottak édesapja szavai, amelyek megakadályozták abban, hogy megváljon az álarcaitól.

Amikor játék közben megharapta a szomszéd kutyája nem mert haza menni, magába fojtotta az érzéseit, eszébe jutott, hogy nem sirhat, és nem gyengülhet el. Fél órán múlt csupán az életbe maradása.

A felnőttkor küszöbét, az érzelmeit megtagadó álarcok mögé bújva lépte át. Annak ellenére, hogy nem szerette magán hordani ezeket az álarcokat még sem tudta magáról levetni. Azt gondolta, ha megválnak tőlük még inkább sebezhetővé válik, így érezte magát biztonságban.

Ezért nagy csalódás volt számára a felnőttek világa.

Mígnem egy útkereszteződéshez ért a felnőtté válás széles útján haladva, amint épp a világ álarcos báltermébe igyekezett volna, hirtelen pirosat kapott a tovább haladásra.

Egy tragédia lezárta azt az utat, és egy másikra terelte az életét.

Hirtelen nem tudta hol is van. Egy jóval keskenyebb, és csendesebb úton találta magát. Ahol a béke, a csend, és a nyugalom honolt, és ahol a lágy szellő érintette az arcát. Mintha egy másik világban utazna tovább, eddig sehol sem érezte még ezt az érzést.

A keskeny úton haladva észreveszi, hogy lekerült róla az álarc, ezért érzi a lágy szellő érintését.

Most már bátran felvállalhatja önmagát. De vajon ki volt az, aki ilyen csodát tett vele?

Ő a Teremtő Isten, aki kegyelme által megszabadított az álarcoktól

Éva

Tapasztalatból beszélek

Pál levelét olvasva, amit az Efezusiakhoz írt, a zsigereimben érzem, hogy mennyire aktuális ma is ennek a bölcs apostolnak az intelme. Ez nem véletlen, hiszen emberek éltek akkor is, ahogy most is, és annak ellenére, hogy életünk radikálisan megváltozott Pál korának embereihez képest, egyvalami semmit nem változott: ugyanazokat a szellemi harcokat vívjuk, mint 2000 évvel ezelőtt és ugyanazok a démonok gyötörnek mindannyiunkat. Ezek az esetek többségében a legkíméletlenebb ellenfelek, ugyanis láthatatlanok. Ahogy Pál írja: „Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyik a mennyei magasságban vannak.” (Ef 6,12). Milyen reménytelennek tűnő harc az, amikor szemmel nem érzékelhető ellenségek ellen kell küzdenünk!? A materiális világban, ami körülvesz minket, a szemünk talán a legfontosabb érzékszervünk. Megszoktuk, hogy meglátjuk, felismerjük, lokalizáljuk a helyét a veszélynek. Ha ránk ront, érzékelve a mélységet, távolságot, időt, hátrítjuk a támadást, és ahogy a nagy gondolkodók megállapították, kétféleképpen cselekszünk: menekülünk vagy visszaütünk. Ez nagyon banálisnak hangzik, mert az is. Viszont, amikor az ellenség nem látható, akkor ez a megoldókulcs értelmét veszti. Nem működnek a jól bevált és már számtalanszor alkalmazott berögződések, sémák.

Tapasztalatból beszélek, mivel már több mint 4 éve pánikbetegséggel küszködöm. Gyakran szorongom, kétségbeesett vagyok, kételkedem és bizonytalanság gyötör. Vannak olyan éjszakák, amikor fiziológia értelemben még alszom, mert a testem úgy funkcionál: lassan, egyenletesen lélegzem, alacsony a pulzusszámom és a vérnyomásom, de hirtelen öntudatra ébredek. Tökéletesen tisztában vagyok mindennel: ki vagyok, hol és mikor. Be tudom magam határolni, hogy mihez képest hol vagyok, érzékelem a körülöttem lévő világot, a takarót a testemen, a végtagjaimat,

de amikor meg akarok mozdulni a testem nem engedelmeskedik az akaratomnak. Ekkor szoktam pánikba esni, hiszem ez egy borzalmas érzés. A saját testem a börtönöm, a saját testem rabja vagyok. Ilyenkor már a félelemtől a légzésem gyors és szaggatott, a pulzusszámom és a vérnyomásom az egekben. Próbálok felébredni, vergődni, segítségért üvölni, csak hogy történjen már valami, de semmi. Mázsás súlyt érzek a mellkasomon, mintha valami ülne rajta és úgy érzem összeroppanok. Szorítást érzek és azt, hogy fogy a levegő, az éltető oxigén. Aztán villanásszerűen eszembe jut, hogy mit kell tennem. Egy szót ismételvek magamban: Jézus. Elképezelem Őt a testi valóságában, hiszen valaha valóságos ember volt, egy közülünk. Látom Őt makulátlan, hófehér tógában, tiszta bőr saruban, hosszú ápolt hajjal és szakállal, ahogy áll előttem méltóságteljesen, teljes pompájában és ragyog. Mosolyog, én pedig érzem, hogy a fényessége körülölel, betakar, átjár. Csak egy szempillantás az egész, a másodperc egy töredéke és kínjaim nem enyhülnek, hanem azonnal megszűnnek.

Felébredek, rendeződik a légzésem - tudom, bután hangzik, hiszen börtönben vagyok - és érzem: jó helyen vagyok. Amíg nem vagyok egyedül és a Megváltó velem van, addig én nem könnyebb terheket, hanem erősebb hátat és vállakat fogok kérni az Úrtól.

Sokszor félek, ugyanis belső ellenségeimet nemhogy más, de még én magam sem látom, csak érzem. Viszont Krisztus ott van velem tudom, és bizony az Ő tekintete alól senki és semmi nem tud elbújni. Ő segít nekem megívni a csatáim.

Pálban sem kell csalódnunk, és ő sem fog cserbenhagyni minket, hiszen megjelölte a veszély forrását, de nem feledkezik meg fegyvert adni a kezünkbe a harchoz. Így ír: „Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, sarut húzva lábatokra, készen a békesség evangéliuma hirdetésére. Vegyétek fel mindezekhez a hit paj-

zsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a lélek kardját, amely Isten beszéde.” (Ef 6,14-18). Be kell látnunk, hogy Pál nagyon következetes volt, hiszen biztosított nekünk minden olyan fegyvert, amire a harcok során szükségünk lehet, de az első és legfontosabb lépést nekünk kell megtennünk. Érte kell nyúlni, megragadni, és jó erősen fogni. Nem engedhetjük, hogy kicsavarják kezünkéből.

Egy ideje már elkerülnek a pánikrohamok, ezt annak köszönhetem, hogy törekszem a lelki egyensúlyom fenntartására és ezt a csodálatos fegyverarzenált napi szinten karbantartom és ápolom. A lélek kardja, Isten beszéde a kezemben borotvaéles, félelmetes fegyver.

Mindennap olvasom a Szentírást, ezáltal mindennap olajozom, fényesítem, élezem a pengét. A pajzsom, a hit, már nehezebb eset. A támadások, amik engem érnek ezt kezdik ki leginkább. Hamar rozsdásodni kezd, és olykor lyukak éktelenkednek rajta, amik egy pajzsnál veszélyesebbek lehetnek, hiszen elsődleges célja, hogy megvédjen a támadásoktól. De fáradhatatlan vagyok: ahányszor lyuk üt ki rajta egy-egy ütközet után, annyiszor fogom befoltozni és eltávolítani róla a rozsdát. Azt akarom, hogy minden soron következő csatámon ellenálló legyen és vakítóan ragyogjon, hogy a rám támadó erők tudják kinek zászlója alá tartozom.

Ezt tudom csak tanácsolni minden ma élő keresztény embernek. Ne felejtsek el, hogy a harcok nem értek véget, és a tűzszünet nem egyenlő a békével. Mindig legyenek kéznél fegyvereink, melyekkel üdvösségünket védjük és oltalmazzuk. Az átmeneti fegyvercsendben se feledkezzünk meg ápolni és karbantartani őket, hogy amikor szükség lesz rájuk, kifogástalan állapotban legyenek.

Gargya Sándor Roland
BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével

A böjt szerepéről

Mikor az újság szerkesztője három témát ajánlott a figyelmembe, amiről a Jobb Latorba írhatnék, a *böjt* témája azonnal megérintett. Mint örök fogyókúrázó és táplálékallergiás, ezer megoldatlan probléma fűz az ételhez és az evéshez. Talán a gyakorlati problémáim okán is ritkán gondolok az étkezésre spirituális tetteként (vagy nem-tetteként), most ideje ezt megkísérelnem. Mielőtt így teszek, meg kell vallanom, hogy nagyon kevésbé érzem magam alkalmasnak erre a feladatra. Úgy gondolom, a korszellem nem kedvez az elmélyülésnek, maroknyi ember képes csak a temérdek ingert lehámozni magáról és egy ilyen, mélységesen komoly dolgot megtenni és megélni. Vagy megérteni. Fogadjátok kusza és laikus gondolataimat a böjtről.

Általánosságban

Az önmegtartóztatás a keresztény bibliai lexikon szerint „meghatározott ideig való és részleges vagy egész életre szóló és teljes lemondás olyasmiről, ami egyébként természetesen hozzátartozik az élethez. Csak akkor értékes, ha valami jó cél érdekében történik. A céltalan önmegtartóztatás értéktelen.” A böjt általános meghatározása pedig: „Bizonyos ételektől, vagy mindenfajta táplálkozástól való időleges tartózkodás kultikus céllal”. Ebből az következik, a böjt az önmegtartóztatás egyik formája. Mivel nem lehet céltalan, sőt kultikus és nem öncélú, nem keverendő össze a fogyókúrával, ami esztétikai, egészségügyi célokat szolgál. „A böjt nem elsősorban az emberre irányuló cselekedet, hogy megszerezzük az uralmat testünk, ösztöneink, vágyaink felett, hanem Krisztussal való hasonulás, testi mivoltunk ingyenes felajánlása, odaajándékozása a teremtő Istennek.” mondta Kálmán Peregrin ferences szerzetes egy interjúbán. Ha ezt a gondolatot elfogadjuk, a kontroll önmagában nem tekinthető kultikusnak.

Böjt a kereszténységben

Manapság első gondolatunk a böjtről a nagyböjt, habár böjtlőni bármikor lehet ezen az időszakon kívül is. A nagyböjt a hamvázószerdától húsvétig tartó negyvennapos bűnbánati, előkészületi időszak. A szigorú böjtöt hamvázószerdára és nagypéntekre írja elő az egyház, amikor a 18 és 60 év közötti hívek naponta háromszor étkezhetnek, de csak egyszer lakhatnak jól. Az említett napokon és a nagyböjt alatti pénteken a 14 év felettiek tartózkodását kéri a hústól.

A böjti időszak vége is értelmezhető spirituálisan: visszatérni a hús, akár szigorúbb böjt esetén az étkezéshez, testi kielégülést ad, ami fokozhatja az ünnep, a húsvét átélését, hálaérzetet stb.

Ahogy Pál mondja:

„*Akár esztek tehát, akár isztok, vagy bármi mást tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!*” (1Kor 10,31)

A Bibliában a böjt céljai, ideje az alábbi alkalmakban fordul elő a keresztény bibliai lexikon szerint: gyász, bűnbánat, imádság, könyörgés megerősítése (Isten jóindulatának megnyerése), megtérési szándék kifejezése. Negatív összefüggésben, gonosz céllal is található példa: Aháb gonosz szándékkal hirdet böjtöt (1Kir 21,9).

Ramadán

A ramadán (ramazán) az iszlám holdnaptár kilencedik hónapja, a szó jelentése: szárazság, hőség. A hithű muszlimok ebben a hónapban (idén április 1 és 30 között) szigorú böjtöt tartanak: napkeltétől napnyugtáig nem lehet enni és inni. Ezt kiegészíti a fürdés tilalma is. Az igaz hívő napközben még a nyálát sem nyeli le, írja a Terebess Lexikon. A tizedik hónap beköszöntével hatalmas lakomával ér véget a ramadán.

Tapasz és aszkézis

A tapasz (tapah) a hinduizmusban az etikai előírások egyike. Többjelentésű szó, ebben a kontex-

tusban konkrétan az önfegyelmézést, aszkézist, önmegtágadást jelenti. "A lemondás és alázatosság a tapasz legmagasabb formája; aki rendelkezik ezen erényekkel, az folyamatosan böjtlől és erkölcsileg tisztá" írja a Bhagavad-gita, a védikus irodalom alapműve. A tapasz nem önsanyargatás, de számos része a böjtnél radikálisabb módon igyekszik a testet, a beszédet és a gondolatot kontrollálni, például a tapasz része órákig állni a tűző napon vagy tuskéken ülni.

Kusza végszó

A fenn említettek csak kiragadott és vázlatos példák, megannyi vallásban, kultúrában, meghatározó eszköz a böjt. Miért ennyire egyetemes? Miben ad vagy jelent többet ez az aktus mondjuk annál, hogy piros kendőt kötök a fejemre valaminek a jeleként, vagy cigánykerekeket hányok?

A böjt egyetemessége szerintem azért lehetséges, mert az étkezés létfeltétel. Kevés aktus hasonlítható hozzá, talán esetleg a levegővétel, és itt szűrném közbe, hogy egyes vallásokban kiemelt szerepet kapnak a légzőgyakorlatok is. De vissza a böjthöz: a múltban vagy olyan országokban ma is, ahol szegénység van és az erőforrások végesek, azok megtartása, el nem fogyasztása a többi lény – az áldozatot hozón kívüli – felemelése, tisztelete lehet, mert meghagyják nekik az ételt. Így őket tisztelik meg, rajtuk keresztül pedig a teremtőt magasztalják, önmagukat alacsonyítják le ezzel az alturista tettel. Akár az egész környező világot felemelik maguk körül (ez a böjt fajtáján múlik), hiszen esetleg nem ölnek le állatot étkezési céllal (vö.: vegetarianizmus) vagy nem szedik le a gombát az erdőben. Alázatosak. És talán minden spirituális út az alázattal kezdődik.

Anna

Ki/Mi a fontos az életemben?

Amikor először találkoztam ezzel a kérdéssel, akkor már a 40-en túl, 3 szép fiúgyerek hálás édesanyja, egy sikeres férj boldog felesége voltam. Két gyülekezet lelkipásztora, egy nagyon jó kis közösség lelki vezetője vagyok még az előzőek mellett. Anyagi biztonságban, jó egészségben, tele tervekkel és vágyakkal, emlékszem ott ültem egy nagy konferenciaközpont előadójában a padlószyonyegen, és az előadó azt kérte, hogy írjunk fel 5 kis cetlire 5 dolgot az életünk-ből, ami a legfontosabb a számunkra.

Így mielőtt tovább folytatnám az én kis történetemet, arra kérek, hogy ülj le és vegyél elő te is 5 kis cetlit és írd fel rá azt az 5 dolgot, ami a legfontosabb most az életedben. Lehet ez tárgy, személy vagy fogalom. Ha megvagy vele, akkor tedd azt, amit én is tettem.

Ott ültem a földön és nézegettem az 5 dolgot, ami a szívemnek oly kedves kincsei voltak. Közben hálát is adtam Istennek, hogy milyen áldott vagyok. Azonban ez a nagy boldogságom nem tartott sokáig, ugyanis azt kérte az előadó, hogy az 5-ből vegyünk el egy cetlit, ami nélkül még tudnánk tovább élni. Válogattam, mérlegeltem, és döntöttem. *(Kérek te is vegyél el egyet, ami nélkül még tudsz élni).*

Aztán jött a következő és az azt követő utasítás: mindig el kellett venni egyet, amíg már csak egy kis cetli maradt a földön előttem. *(Te is tegyél így, hogy már csak egy cetlid legyen).*

Nem tudom, hogy neked mik voltak a félretett 4 cetlin felírva, de nekem a családom, gyülekezetem, szolgálatom, Bibliám volt rajta. És azt sem tudom, hogy mi maradt neked a végén. A magamét tudom. Nekem ez az egy név volt felírva: Isten. Na, nem azért, mert lelkész vagyok, és ezt kellett meghagynom a végére, mert

így tanították, mert ezt várták el tőlem, hanem tényleg így gondoltam, és így gondolom ezt ma is: sok minden nélkül tudok élni, de Isten nélkül nem.

Mert nekem Ő a legfontosabb! Aki nélkül nem fekszem le és nem tudok felkelni. Mert a magam erejéből semmire sem vagyok képes. Ő az, aki az életemnek értelmet ad. Vele indulok neki egy napnak, egy útnak. Vele megyek a munkába és folyamatosan Rá számítok, hogy segít, vezet, bölcsességet ad, mert nélküle csak rossz döntéseket hozok, és kudarcba fullad az életem.

14 éves voltam, amikor a szívembe befogadtam az Urat, így szinte azt mondhatom, hogy az egész életemet Vele éltem le, ami eddig megadatott belőle.

Tőle kértem tanácsot, hogy milyen egyetemre jelentkezzek, és Ő elhívott lelkipásztornak. Amikor megismerkedtem egy fiúval 18 évesen és elkezdtünk együtt-járni, Hozzá imádkoztam, hogy mutassa meg nekem a Biblia szavain keresztül, ő lesz-e a férjem, mert nem akarok futó kapcsolatba belebonyolódni. 9 hónapnyi imádság után megérkezett a válasz: Igen, ő lesz az. És ma is ő az, mert az Úr adta mellém segítőtársul erre az életre.

Az Úrral perlekedtem akkor, amikor 6 évig nem adta meg nekünk azt az örömet, hogy az első gyermekünknek testvére legyen. Nem értettem Vele egyet, és sokszor haragudtam rá. Tudom, hogy

nem szép dolog volt, de én akkor is így éreztem, hogy igazságtalan velem. Am aztán amikor el tudtam engedni ezt a témát, amikor le tudtam tenni a gyermekvállalásunk témáját az Ő kezébe, akkor megfogant az a gyermekünk, akinek a neve azt jelenti: az Úr ajándéka. Mert tényleg az volt és most is az, a másik kettővel együtt.

Mert nekem az Úr a minde-nem! Örömben és bánatom-ban is itt van velem. Ő soha nem hagy el, és Vele mindig mindent megbeszélhetek. Már nem akarok szép kerek mondatokat megfogalmazni az imádságaimban, hogy olyan szépen hangozzon. Mert rájöttem ennyi idő alatt, nem az a lényeg, hogy milyen szépen vannak felépítve a mondatai az imádságnak, hanem hogy szívem legmélyéről fakadnak-e azok a mondatok. Ennek köszönhető, hogy legtöbbször már nem leülök és összekulcsolt kézzel imádkozok, hanem egész nap beszélgetek Vele. Hiszen Ő az életem része, nem hagyom ki semmiből, és aki a legfontosabb az életünkben, azzal mindent megbeszélünk.

Én így vagyok Ővele!

És hogy miért?

Egészen egyszerű a válasz: mert szeret engem. És ezt már én is érzem és nem csak tudom. Hálás vagyok neki, hogy 7 évvel ezelőtt megéreztettem velem annak a lehajló, átkaroló szeretetnek a melegségét, amit soha nem akarok elfelejteni és elengedni magamtól. Ez ad erőt, amikor elfáradok, amikor összeroskadok a földi terhek alatt és amikor úgy érzem, hogy már semmi sem érdekel, mert elment még az életkedvem is. Mert igen, nekem is vannak ilyen napjaim! Nem vagyok büszke ezekre, ám én is emberből vagyok és a sátán az én életembe

folytatás a 5. oldalon

is megpróbál beférkőzni, hogy ő kezdjen el uralkodni. De nem engedhetem meg, mert én az én Mennyei Atyámnak vagyok az egyetlen Fia vére által megváltott gyermeke, akit Ő nagyon szeret.

Én vagyok az a tékozló gyermek, aki elhagytam az atyai házléket, mert kikértem a rám eső vagyont, hogy élhessem a saját életemet a barátaimmal, akikkel olyan jól éreztem magam. Én vagyok az, akinek rá kellett döbbsennie, hogy ezek a barátok csak érdekarátok, és csak addig kellettem nekik, amíg a pénzem, a beosztásom olyan volt, hogy büszkék voltak arra, hogy a barátjuk vagyok. De aztán amikor ez az élethelyzetem megváltozott, mert már nem úgy és nem ott voltam, ami nekik jó volt, akkor hirtelen a disznók vályújánál találtam magam, egyedül, mint a bibliai tékozló fiú a Lukács evangéliuma 15. részében.

Éhesen, koszosan, tele bűnnel, szennyes múlttal. Ott ültem a vályú mellett és azon töprengtem, hogy hogyan kerülhettem ilyen messzire az Atyámtól?

Te is érezted már így magad kedves Olvasó Testvérem?

Ha igen, akkor van egy jó hírem. Én nem maradtam ott a vályú mellett, ahol a disznók ettek. Kimozdultam a komfortzónámból és elindultam hazafelé, az én Atyám felé. Nem volt egyszerű. Nem tudom hányszor gondoltam át magamban, hogy mit fogok majd neki mondani. Hogyan fogom magamat mentetni, hogy nem így akartam, hogy ne haragudjon, bocsásson meg. Legalább 50 féle forgatókönyvet megírtam azon a hazafelé vezető úton, amelyen nem is én mentem, mert valami vitt előre. Tettem az egyik lábamat a másik elé, közben tekeregték a gondolataim és mindenfajta verziót számításba vettem. Igen, azt is, hogy nem fogad vissza, hogy

örökre elúz a portáról. Teljesen igaza lett volna, ha így tesz.

Am nem ezt tette! Olyat tett, amit még soha nem láttam: várt a kapuban. És amikor meglátott, már messziről integetett. Nem azt integette, hogy oda ne menjek, hanem úgy integetett, mint amikor a szerelmes várja a szerelmét. Már az integetésében is benne volt a szeretet, a megbocsátás. Azonban nem sokáig integetett, mert egyszer csak elkezdett futni felém. Nem érdekelte, hogy a hosszú köntösét fel kellett fognia és kilátszódtak a csupasz lábszárai. Ő csak futott, hogy minél hamarabb odaérhessen hozzám. Már nem kellett volna semmit sem mondanom, azért egy „Bocsáss meg”-et ki bírtam nyögni az ölelő karjai között. Ennyi tellett tőlem. Aztán együtt zokogtunk egymás vállán. Nem tudom leírni ezt az érzést, ezt neked is meg kell tapasztalnod. Ezt érezned kell. Ezt a szeretetet meg kell élned, hogy neked is életed lehessen!

Nem mondom, hogy azóta nincsenek csínytevéseim, ám ismerem az Atyámat, hogy Ő minden pillanatban kész a megbocsátásra. Őt nem a vétkeink miatti büntetés vezérli, hanem az a kegyelem, amely a szeretetéből sugárzik. Számomra hihetetlen, hogy van ilyen a mai világban, azonban igen, létezik.

Most már elárulhatom neked, hogy azért lehet neked Ő a legfontosabb az életben, mert megtapasztaltam azt, hogy én mennyire fontos vagyok neki.

Kívánom, hogy Te is tapasztald meg ezt! Lépj bátran Ő elé, mondd el neki ami bánt, ami nyomaszt, és ugyanúgy fog téged átölelni, mint ahogyan engem átölelt. Szeret Téged, mindenféle csínytevéseddel, bűnödökkel együtt, és ezek ellenére is felkínálja neked azt a kegyelmet, amelyet az egész világ számára felkínált a golgotai kereszten az Ő Fiában. Neked már nem kell ahhoz meghalnod, hogy a bűneidet megbocsássa. Elég, ha megbánod azokat és megígéred, hogy ezentúl igyekszel az Ő gyermekéhez méltó életet élni, mert számodra Ő lett a

legfontosabb! Ha Ő a tiéd, akkor a leggazdagabb vagy e földön, hiszen Ővé minden és ebből szeretne minden gyermekének bőségesen osztani.

Ha újra felírnád az 5 legfontosabb dolgot az életedből, most mi maradna azon az egyetlen cetlin? Remélem az, mint ami nekem is.

T. Viki, református
lelkipásztor

Bárcsak Isten lehetnék

Bárcsak Isten lehetnék...

Putyint és ukránt,
cigányt és nácit,
Orbánt és Márkyt
egyszerre ölelném.

Lólé Attila

Ima....

Az elszenvedett sebekért...
Az elengedett kezekért...
A letaposott virágokért...
Mindazokért, kik elégték...
Akiket így ért a végzet...
A szétporladt csontokért...
A megmaradt szilánkokért...

Uram!

Irgalmazz

...

Magadnak.

K.Gyula

A hajó nem süllyed el,

ha víz veszi körül.

Akkor süllyed el,

ha a víz a belsejébe jut.

Ne amiatt aggódj,

ami körülöttes van.

Azzal törődj, ami

benned zajlik!

Jézus és az ibolyák titkos élete

Hazafelé tartottam gyalogosan a koratavaszi szombat délelőttben. Abba a házba igyekeztem, ahol felnőttem, ahol a szüleimmel, testvéreimmel, hosszú éveken át együtt éltünk. A kék égen ragyogott a nap, a levegő még csípős, akár hidegnek is mondhatnám, mégis mindenhol az élet üzent. Amerre csak néztem, kipattanni készülő rügyek a fákon, csak egy kicsit legyen langyosabb a levegő, és virágba borul mind. Az egyik kertben a fák alatt az árnyékban a borostyán között hóvirágmező amerre elláttam, mindenfelé kis fehér szirmok harangoztak a szélben. Más kertekben a narciszok, jácintok, tulipánok kezdtek el kibújni a földből mindenütt. Sokat változott a környék mióta nem lakom itt, még többet gyermekkorom óta. Felnőtt fejjel kész időutazás végigmenni ezen az olyan jól ismert úton. A házak nagy része már új, rengeteg az építkezés, a feltúrt üres telek, lebontott ingatlanok, amelyeknek a helyén újak emelkednek. Zseb-kendőnyi telkekre húznak fel többlakásos társasházakat, s mellettük alig marad a zöldből. Ez a koratavaszi szombat délelőtt ilyesmi volt, visszatekintés, gondolkodás arról, ami elmúlt, amire emlékszem gyermekkoromból, hogy mi is volt itt meg ott, ami már nincsen sehol és csak az emlékeimben él. Tulajdonképpen örömmel idéztem fel a múltat míg baktattam az úton, hiszen van valamim, ami már nincs, egykor mégis valóság volt és most, a nemlétezés által övezve is magaménak tudhatom. Eszembe jutott, az iskolatáskámmal mennyiszor is jártam végig naponta kétszer ezt az utat. Nyolc éven át, szeptembertől júniusig, esőben, hóban, napsütésben. Innen a mából nézve kész kaland volt az út hazáig, de akkor féltem a kutyáktól, az árokparton füvet csipkedő libáktól, sokszor át kellett mennem az árok

másik oldalára, nehogy megharapjanak vagy megcsípjenek. Jó félóra volt az út az iskoláig. Hazafelé tovább tartott, akkor már nem kellett sietni. Ha volt egy-egy sóderkupac az út szélén, mindig megálltam szép kövek után kutatni. Meleg időben a közúton it-tünk, ha nagyon szomjasak voltunk. Akkoriban még nem volt divat kulacsban, flakonban vizet vinni magunkkal. Forgalom nemigen volt, hosszú félórakig játszhattunk az úttesten míg jött egy kocsi, most már lassan percenként félre kell állni az autók miatt, mert járda az még mindig nincs.

Az egyik, meredeken a magasba nyúló telek legfelső részén egy kis ház állt. Előtte az utca felé a föld szinte leszakad a mélybe. Olyan hirtelen, nem is alkalmas a művelésre. Már évek óta nem lakja senki Rózsika néni házat, a kerítésnél sokáig kint volt az ELADÓ tábla, és az ingatlanos telefonszáma. Gyerekkoromban sokat jártam itt Anyuval. Egy szobakonyha volt az egész, az olajkályha jellegzetes, dobogó hangjára a mai napig emlékszem, ahogyan Rózsika néni májfoltos, eres, rancos kezére is. A látogatások egyik fénypontja a Tere-Fere keksz volt, meg tavasszal az ibolyák a kert aljában, amik mások voltak, mint amiket addig és azóta valaha is láttam. Hatalmas viráguk, egészen sötét színűk, és összetéveszthetetlen illatuk volt, a tetejében rengeteg nyílt, alig győztem szedni. Talvaly a tábla eltűnt, helyébe tájékoztatót raktak, itt kétlakásos társasház épül egy-egy garázzsal, itt és itt lehet érdeklődni. Ezen a kis földdarabon két lakást húznak fel?

Kinek? Eszembe jutottak az ibolyák. Egy ideje már áll a ház, számomra idegenek lakják. Én még mindig Rózsika nénire gondolok, ha elsétálok erre, és a márciusi szombat délelőtt orromban érzem az ibolyák illatát. Pedig nem látni a sötétlila virágtengert a fűben. A kocsibeálló kemény betonja szürkéllik csak ha odanézek. Vajon tudják az itt lakók, hogy mélylila, bársonyos szziromszőnyeg lapul a mélyben? Talán el kellene nekik mesélni a hosszú szárú, óriás szirmú virágokat, amiket mindig áhítattal vártam, ha véget ért a tél. Vajon mi lesz a betonnal fedett földekben megbújó virágokkal, melyektől elvették a fejlődés, a szabadba való növekedés lehetőségét? Meddig bírják a tövek a sötétben? Lehet, hogy nekiállnak növekedni, ha érzik, itt az idő és ki kellene bújniuk a földből, hogy a hajtásból levél, szár, bimbó sarjadjon? Próbálnak kitörni a sötétben, de az a kemény, szürke valami az útjukat állja. Ilyenkor szomorúan visszafordulnak, vagy oldalra törekszenek, hátha utat találnak a fény és a meleg irányába? Az is lehet, hogy hangtalanul, csendben várnak, míg újra eljön az élet, a növekedés ideje, amikor szabaddá válik az út felfelé.

Mit csinál a halott a föld alatt, a sírban történik-e bármi? Olyan kemény, annyira kiábrándító az élet vége, nincs hova tovább növekedni, fejlődni. Pedig élni a keserűségek mellett is édes és bódító, sok szépséggel kecsgettő, és jól tudjuk, annál, ami belőlünk a föld alá kerül, jóval több vagyunk. Jézus három napig a sziklás sírban pihent, várakozott arra, hogy újra élhessen, hogy ismét közöttünk lehessen, hogy megmutassa, nem az életet földbe döngölőké az utolsó szó, hanem a szeretetét, amely életre hívott mindannyiunkat.

Nóra

Józsi bácsi és a gorilla

Kiléptem a börtönfolyosóra. Az élők kísértetként bolyongtak fel és alá. Élcelődtek kedvesen a kevesek és finoman fintorgott a sokaság. A mocsárszerű linóleumon láplidércként közlekedtem, a higanyszerű levegőt már két éve nyeldekelttem idebent. A folyosó falára rajzok voltak kiragasztva, bocsánat, képek voltak közszemlére kiállítva. Meg voltak számozva. Így kitaláltam, hogy egy rajzverseny eredményhirdetéséről volt szó. Mostanában ráértem, így éppen most is, tehát végignéztem rajtuk. Az első kép valami virág, tűz pszihedelikus roma színorgia volt. Lényegileg a gazdagsága volt a szegénysége. A következő valami futurisztikus Vaszary-szerű vonalkavalkád volt. Mint egy óriás mászóka, mint amikor egy sportcsarnok vasszerkezete burkolás előtt burkolat híján tátong. Ez sem tetszett, mert itt is csak a rajztudását mutatta meg az alkotócska. A következő képen imára kulcsolt kéz, amelyből kilóg egy Rózsafűzér. Jelezve és jelentve a művész úr odaadását és odatartozását a nyakláncon lógóhoz. A következő valami parádézó nonfiguratív kavalkád volt. Többet nem is fűznék hozzá. Legalább megpróbálta.

Ami ezután jött az meglepett. Egy gorilla volt. Egy szomorú gorilla. Zseniális volt. A tónu-

sok, az árnyékok, a kontúrok tettek élővé az állatot. Annyira, de annyira emberi volt, hogy abból az élők példát vehettek volna az együtt létezéshez. Ez műalkotás volt egyértelműen. Nagyon tetszett. Tizenhármas volt a sorszáma. Nem értettem, miért ez lett az utolsó, kullogva a közhelyparádé nyomdokában...

A zárkákban repült az idő, a hibernált kilátástalanság és a konzervált céltalanság felett. Ment a kártya, a sakk, a Barátok közt, az alfázás és a súrlódás. Azonban volt itt egy élő is, Józsi bácsi, aki mert nem siránkozni. Visszahúzó-dó kisöreg volt, nehéz természetel. Nem kedvelték őt. Jelentéktelen embernek tartották, akit bárkikor arrébb lehet taszítani. Aki nek nincsen döntési joga vagy szavazata a zárka életének alakulásában. A gyengék közé sorolták, akin megmutathatták az „erősek”, hogy hol is a helyük a falka hierarchiában. Gyakran piszkálták, kikezdték, szavakat szúrtak belé törökként. Egy jó szót nem kapott volna, nemhogy értékeit elismerték volna. Ez csak a kiváltságos nagymenőket illette meg. A szomszéd zárkában volt a helye. Én bírtam őt. Tudtam, hogy a helyén van a szíve. Kérdezgettem őt, közeledtem hozzá. Néha mesélt a családjáról. Mindig elosztogatta a cigijét. Legalább addig volt valaki a többiek szemében...

Húsvét után benéztem hozzá, rajzolgatott. Messziről néztem. Nem úgy tűnt nekem, mint egy fogvatartott. Nem számított neki a tér, sem az idő. Alkotott. Nem is vett észre először. Odamentem. Mondta, hogy: „eriggyek onnan”. Nem mentem, leszereltem avval, hogy megkérdeztem őt melyik munkájára a legbüszkébb. Erre megörült, majd benyúlt a szekrénybe és egy mapából, legnagyobb megdöbbenésemre elővette ugyanazt a gorillát, ami úgy megtetszett nekem korábban a folyosón. Olyan szeretettel nézett a művére, mint a Jóisten a teremtményeire. Olyan jószágos arca volt Józsi bácsinak, csak annyira szomorú, mint a gorilláé. Ennyit mondott: önarc-kép. Nagyon büszke volt rá, láttam. Megtudtam, hogy valójában az ő műve nyerte a versenyt megérdemelten. Ez volt az ő elegáns válaszcspása, ez volt az ő revánusa a sok szarságért, amit le kellett nyelnie idebent és odakint.

Micsoda elegáns úriember. Ő nem kardot rántott, hanem ceruzát. Ő nem rombolt, hanem létrehozott az alkotással. Amúgy azt is elmondta, hogy az nem is gorilla, hanem orángután. "Nem mindegy, Józsi bácsi?!" - mondtam neki. A lényeg az, hogy emberszabású... Majd kértem egy cigarettát.

Lólé Attila

		4	9			6		3
							9	
	9	3	4		5	7		
	2			5			3	7
4			3			1	5	
			7				8	
		9	2	1	7			
		1		4		2		
2	3			9		8	4	1

Valóban ajándék vagyok a másik számára?

Te nem sodródó falevél vagy, nem egy értelmetlen seb ezen a földön, hanem áldás és ajándék. Gondolkozz el, léted valóban Isten áldása a másik számára? Tedd fel a kérdést: "Valóban ajándék vagyok a másik számára? Ez a mai napom, ez a mondat, amit mondtam, ez simogatás ajándék volt? Áldás? Gyógyír a másik sebére? Meleg tavaszi eső, napfény, amely virágbomlásra indítja társamban a félénk rügyeket?"

Böjte Csaba (Andokat)
(Közzétéve a Szerző engedélyével)

Mit jelent élni?

Évekkel ezelőtt hallgattam egy idős testvért, aki több nyelven beszélt és évtizedek óta tanított a teológián. „Sok embert sok mindenre megtanítottam, de mondjátok meg nekem: ki tanít meg bennünket élni?!” – tette fel a kérdést. A János evangéliuma 1:4-ben van megírva: „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.”

Az élet, amit itt élünk, nagyon törekeny. Minden, ami körbevesz minket, sőt mi magunk is, teli örömmel és fájdalommal, úgy testi, mint lelki síkon törekeny.

Isten a vele való közösségben megelégedett, boldog életet kínál már itt a földi világban, ami tart az örökkévalóságon át. Amit Ő kínál a teljes élet, amit e világ nehézségei beárnyékolhatnak, de elvenni nem tudják, mert nem e világból származik, hanem Istentől. A bővelkedő teljes élet az Isten fiában, az Úr Jézus Krisztusban jött el hozzánk. Amit két évezrede kínál és oszt az Úr mindazoknak, akik készek azt elfogadni.

A samáriai asszonynak így fogalmazta meg az Úr: „Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” (János evangéliuma 4:13-14). Az Isten nélküli élet

szüntelen szomjúsággal jár, míg az Istennel közösségben lévő élet megelégedettséget ad. Tudom, mert voltam a másik oldalon, éltem Isten nélkül és azt gondoltam, ha ez vagy az meglesz, akkor megelégedett leszek, de soha nem elégedtem meg addig a pontig, ameddig Istennel nem találkoztam.

Az élet nagy tanítója az Úr Jézus Krisztus. Ő tanít meg minket élni és vezet bennünket az igazi élet útjára. Jézus mondja: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet...*” Az Isten nélküli élet sok mélységét, néha magasságát is megjártam, de igazából azóta élek, amióta Krisztus megjelent bennem.

Mit jelent élni? Az Istennel összeforrt életet, az Ő világosságában való járást, amely közösség boldoggá tesz. Írom mindezt úgy, hogy házasságban élek két kisgyermeket nevelve, de mindez azért jelent meg az életemben, mert 1994-ben én is megjelentem az Isten előtt az Úr Jézus Krisztus áldozatát elfogadva, bűneimet megvallva és letéve a kereszt lábához engedve, hogy Jézus vére engem is tisztára mosson.

Azóta élek, mert Ő vezet az élet útján. A 16. Zsoltár utolsó verse írja: „*Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.*”

Hadd bátorítsalak, ragadd meg Isten bővelkedő életet kínáló kezét, ami valóság, igazi létté válhat benned, ha belekapaszkodsz.

Mit jelent élni? Ott lenni, ahol Isten látni akar, ahol már én is tudom, hogy a helyemen vagyok. Kívánom kedves olvasó, hogy váljék mindez valósággá életedben! Ha pedig már megtörtént, azért áldjuk a mi Atyánkat, Istent, aki fiában, az Úr Jézus Krisztusban mindezt nekünk adta.

Szeretettel,
Boros Lajos

Humor

Egy házaspár lakásába éjszaka egy betörő mászik be. Mikor felfedezik, odaugrik a feleséghez, egy hatalmas kést nyom a torkához, majd felkiált:

–Hogy hívnak? Szeretem tudni az áldozataim nevét!

–Erzsébet – rebegi a rémült asszony.

–Ó, az anyámat is Erzsinek hívták! – mondja a rabló. – Nem tudok megölni valakit, aki rá emlékeztet!

Odaugrik a férjhez:

–Na és téged hogy hívnak?

A férj remegő hangon válaszol:

–Az én nevem Béla... De a barátaim csak Bözsinek szólítanak!

Esküvő után egy héttel a fiatalasszony telefonál az anyjának:

– Mama, már éjfél is elmúlt, de a Laci még mindig nincs itthon. Biztos valami nőnél van.

– Ugyan már kislányom, nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni! Lehet, hogy csak baleset érte...

Pszichiátrián mondja a beteg az orvosnak, miközben mindkét kezével hadonászik, mintha le akarna valamit lökni magáról:

– Doktor úr! Segítsen! Teljesen ellepték a legyek a testem.

– Segítenék én, csak ne söpörje közben rám őket – válaszol az orvos.

Akción! 130.000 Ft befizetése után a családod előtt tartóztatunk le, majd 4 nap után engedünk el. Az árban benne van a kemping- és horgászfelszerelés, váltóruha, kaja, sör, rendőrijelmez, és felmatricázott autó kék fényel.

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.

Újpest/3. posta
mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszahzamegye.hu